

Statsmagten bør indtage. Og det er for Staten selv i høj Grad betænkeligt og forkasteligt, forkasteligt, fordi man her retter sin Kamp imod Mennesker, hvis Arbejdsløshed har haft en saadan Varighed, at de allerede længe har kæmpet med Sult og Nød, de samme ulykkelige Mennesker, der Uge efter Uge, Maaned efter Maaned, har været henvist til at skulle klare eget og Familiens Ophold med en tyve—tredive eller nogle og tredive Kroner om Ugen. Man forbavses over et saadant Udslag af Ministervælde. Det er saa fjernt fra den Civilisation, som vi ellers ved højtidelige Lejligheder praler med, og saa er det tilmed efter min Opfattelse i afgjort Strid med Loven, med Lovens Aand og de to nævnte Afgørelser af 1. og 2. Marts. Med 20 Dages Mellemrum etablerer Ministeriet den mest skærende Uoverensstemmelse mellem de udsendte Cirkulærer. Jeg henviser ærede Medlemmer, der vil studere Sagen nærmere, til at foretage en Sammenligning mellem dem og Loven af 22. December 1921, der paabyder vedtægtsmæssig Understøttelse og stiller den i Udsigt under saadanne Former, at ingen kan være i Tvivl om, hvad Meningen er: i Krisetider Tillægshjælp paa Grund af Dyrtid o. s. v., Tillægshjælp altsaa ved Siden af den vedtægtsmæssige Understøttelse, og fortsat Understøttelse fra Hjælpekasserne, naar den vedtægtsmæssige Understøttelse efter Loven ophører. I Tilslutning til Loven med disse bestemte Regler følger Cirkulæret af 11. Februar, der nøjere udformer Reglerne for Kriseunderstøttelsen, og da Lockouten indtræder, gives der ved Cirkulærerne af 1. og 2. Marts Vejledning med Hensyn til Arbejdere i Fag, som er impliceret i Lockouten, og 20 Dage efter omstødes det saa alt sammen; alt, hvad man er lært op til at tro paa, omstødes; Løfter, der er givet, Forudsætninger, som var til Stede ved Vedtagelsen af Loven af 22. December, omstødes og tages tilbage, og hele Arbejdsløshedsinstitutionen udsættes for en Katastrofe af et Omfang, som den højtærede Minister neppe endnu har gjort sig klart. En saadan Retfærdighed forstaar man ikke. Der gælder fremdeles, i hvert Fald paa Papiret, den Lov, at en arbejdsløs, som har været arbejdsløs i 60 Dage, da Lockouten udbrød, faar udbetalt sin vedtægtsmæssige Understøttelse; han har Krav derpaa. Men den, der har været arbejdsløs 1 Aar og 60 Dage, og som ikke længere faar vedtægtsmæssig Understøttelse, men faar fortsat Hjælp af Hjælpekassen, kendes uværdig paa Grund af Lockouten. Forstaa den Ret, hvem der kan!

Da man nu var i Gang med denne

Virksomhed overfor de arbejdsløse, mente man vel, det var rimeligt at gaa til Bunds og ikke nøjes med dem, der var omfattet af Lockouten. Derfor tog man fat paa andre arbejdsløse og tog ogsaa fat paa saadanne, som var henvist til de Kursus, som efter Loven skulde oprettes som en Velgæring mod de arbejdsløse. Efter Lovens Bestemmelser er der oprettet visse Kursus; der er givet Regler for Understøttelse til dem, der indvilger i at søge videre Uddannelse paa disse Kursus, og om saadanne Arbejdere, som søger videre Uddannelse, hedder det i de særlige Regler for den Art Sager, at de skal have en Understøttelse af samme Størrelse som den, der ellers oppebæres fra Arbejdsløhedskassen eller fra Hjælpekassen. Det vil vel sige, at efter den Ordning, som nu er indført, skal ogsaa de, der har været villige til at gaa paa Kursus og søge at uddanne sig maaske i andre Virksomheder for at tjene Samfundet ved at kunne overgaa til andet Arbejde, berøves den Understøttelse, som skulde gøre det muligt for dem at følge Undervisningen paa Kursus. Og det, der hedder „fortsat Hjælp“ og „Tillægshjælp“, fik altsaa ogsaa sin Bekomst ved Cirkulæret, uanset om de, det drejer sig om, er impliceret i Lockouten eller ikke. Den fortsatte Hjælp nedsættes fra samme Størrelse som den Hjælp, Kassen ydede, til $\frac{2}{3}$ af denne; altsaa den arbejdsløse, hvem der var sikret 3 Kr. i Understøttelse — en Understøttelse, han maaske oppebærer i 3—4 Maaneder, maaske i enkelte Tilfælde 5 Maaneder — er, naar han saa har gennemlevet disse 3—4—5 Maaneder og har klareret sig med en daglig Understøttelse af 3 Kr., efter Ministerens Mening kvalificeret til at faa sin Indtægt nedsat med $\frac{1}{3}$, altsaa til 2 Kr. daglig. Det er ellers den almindelige Opfattelse, at naar man har halvsultet i 3—4 Maaneder, er der Grund til at lægge lidt paa, for at Sulten kan blive noget mindre. Men her gaar man den modsatte Vej. Her mener man — aabenbart ud fra en anden højtæret Ministers Betragtning —, at de arbejdsløse kan sagtens spænde Livremmen ind, og det kan de naturligvis ogsaa, for saa vidt som de i Forvejen er slunkne nok. Videre begrænser man den fortsatte Hjælp til et vist Dageantal, til mindst 40 og højest 90 Dage i et Aar. Lad os tage et bestemt Eksempel: Arbejdsløshedskassen giver efter Vedtægterne Understøttelse i 120 Dage, 4 Maaneder. Derefter indtræder Hjælpekasséhjælpen med 1 Kr. eller $\frac{1}{3}$ mindre pr. Dag, men den indtræder dog, og hvis den paagældende